Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 5. 2011, sp. zn. 6 To 26/2011, ECLI:CZ:VSOL:2011:6.TO.26.2011.1

Číslo: 24/2012

Právní věta:

Jednání pachatele, který osobu mladší osmnácti let přiměl, zjednal, najmul zlákal nebo svedl k provozování prostituce, nebo z takového jejího jednání kořistil, nelze kvalifikovat jako trestný čin kuplířství podle § 189 tr. zákoníku, nýbrž jako trestný čin obchodování s lidmi podle § 168 tr. zákoníku, který je s ohledem na osobu poškozeného (dítě ve smyslu § 126 tr. zákoníku) trestným činem speciálním.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 05.05.2011

Spisová značka: 6 To 26/2011

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Kuplířství, Obchodování s lidmi

Předpisy: § 168 tr. zákoníku
§ 189 tr. zákoníku
§ 204 tr. zák.
§ 323a tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci zamítl odvolání státního zástupce, obžalovaných J. H. a R. P. a matky obžalovaného J. H. – A. K., proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 1. 2011, sp. zn. 48 T 3/2010.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 1. 2011, sp. zn. 48 T 3/2010, byli obžalovaní J. H. a R. P. uznáni vinnými následujícími trestnými činy.

Obžalovaný J. H. pod body 1) – 3) zločinem obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb. ve znění zákona č. 306/2009 Sb., a dále pod týmiž body přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb. ve

znění zákona č. 306/2009 Sb., a bodech 4) – 9) výroku trestným činem kuplířství podle § 204 odst. 1 alinea prvá, alinea druhá tr.zákona. Obžalovaný R. P. byl uznán vinným pod body 1) – 3) výroku napadeného rozsudku jednak zločinem obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb. ve znění zákona č. 306/2009 Sb. a dále pod týmiž body přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb. ve znění zákona č. 306/2009 Sb. Dále pak pod body 4) – 5) výroku napadeného rozsudku byl obžalovaný R. P. uznán vinným ze spáchání trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 1 alinea prvá, alinea druhá trestního zákona.

Výše uvedené trestné činnosti se obžalovaní měli dopustit tak, že

obž. J. H. a obž. R. P.

1)

v blíže nezjištěné době v průběhu měsíce srpna 2009 v H., poté, co se seznámili s nezl. D. V., s vědomím, že se jedná o dívku mladší 18-ti let, této společně nabídli možnost snadného obstarání si finančních prostředků s tím, že by poskytovala sexuální služby za úplatu, a to v bytě v H. – P., avšak s podmínkou, že peníze z uvedené činnosti získané by jim odevzdávala a oni by jí z těchto následně vyplatili podíl ve výši 50 %, kdy zbývající část by si ponechali, a to částečně i jako protihodnotu toho, že by jí umožnili v daném bytě bydlet a že by ji živili, a když na uvedenou nabídku jmenovaná přistoupila, sdělili jí i jimi stanovený ceník za jednotlivé sexuální služby, jakož i instrukce, že po převzetí peněz od zákazníka má tyto ukrýt v bytě do zásuvky nábytku, případně je hodit oknem ven jim samotným, pod oknem bytu čekajícím, kdy po dobu několika dnů pak skutečně nezl. D. V. na podkladě inzerce, uveřejněné zejména obžalovaným J. H., tyto sexuální služby formou pohlavních styků zaměřených k pohlavnímu uspokojení druhých osob v uvedeném bytě různým klientům poskytovala, tímto způsobem získané finanční prostředky podle sjednané dohody odevzdávala obžalovanému R. P. nebo obžalovanému J. H., kdy při ukončení těchto jejích aktivit při jejím odchodu z bytu jí sice ze strany obžalovaných byly poskytnuty finanční prostředky ve výši přesahující částku 1000 Kč, nicméně nedosahující výše dohodnutého podílu 50 %,

2)

v blíže nezjištěnou dobu, v průběhu měsíce srpna 2009 v H., poté, co se prostřednictvím nezletilé D. V. seznámili s mladistvou Z. P., která byla již v okamžiku jejich seznámení informována nezletilou D. V. o tom, že tato sama poskytuje na podkladě dohody s oběma obžalovanými v bytě v H. – P. různým zákazníkům sexuální služby za peníze, kdy z takto vydělaných finančních prostředků jí má být ponechávána jedna polovina, a poté, co nahlédnutím do mladistvou Z. P. předloženého jejího občanského průkazu zjistili, že je osobou mladší 18-ti let, využívaje současně jejího zájmu o snadný výdělek, se s jmenovanou mladistvou Z. P. rovněž dohodli na podmínkách poskytování sexuálních služeb za úplatu její osobou, tedy s tím, že z vydělaných peněz jí bude ponechána pro její potřebu pouze polovina, jakož ji i seznámili s jimi určeným ceníkem za jednotlivé druhy sexuálních služeb, kdy v návaznosti na zmíněné začala na podkladě inzerce, podané zejména obžalovaným J. H., mladistvá Z. P. nejprve sexuální služby formou pohlavních styků či obdobných pohlavních styků zaměřených k pohlavnímu ukojení jiných osob za úplatu poskytovat v bytě v H. –P., a to po dobu cca 2 týdnů, a následně zmíněné provozovala za shodných podmínek na podkladě dohody s oběma obžalovanými až do počátku měsíce října 2009 i v bytě v H. – Š., kdy uvedeným způsobem vydělané peníze podle dohody odevzdávala přímo obžalovanému J. H. nebo je odevzdávala jmenovanému

obžalovanému J. H. prostřednictvím obžalovaného R. P., a po následném obdržení dohodnuté poloviny z uvedené vydělané částky si tuto, k úhradě nákladů na bydlení a uspokojování potřeb nejen svých, ale i k uspokojování potřeb a nákladů na bydlení R. P. ponechávala u jmenovaného obžalovaného, aby z těchto peněz pokryla své i jeho běžné životní náklady,

3)

dne 17. 10. 2009 v H. – Šumbarku, poté, co s vědomím, že se jedná o osobu mladší 18-ti let, mladistvou Z. P., již dne 16. 10. 2009, v době jejího osobního volna v odpoledních hodinách odvezli osobním motorovým vozidlem, které řídil obžalovaný J. H., z O., z VÚM na ul. Z., kde byla tato umístěna na základě nařízení Okresního soudu v Karviné, pobočky v Havířově, ze dne 14. 9. 2009, sp. zn. 122 P 18/2008, od 7. 10. 2009, do výše uvedeného bytu, v té době obývaného obžalovaným R. P. a jeho přítelkyní K. S., a to původně za účelem vyzvednutí si jejích osobních věcí, které zde v bytě zanechala v dřívější době, a umožnili jí uvedeného dne, zatím také bez dalších požadavků z jejich strany, přespání v tomto bytě do následujícího dne, využívaje skutečnosti, že mladistvá Z. P. se nechce sama dobrovolně vrátit do uvedeného výchovného zařízení a je si vědoma toho, že v důsledku nedovoleného opuštění VÚM je i osobou hledanou, této i přes její slovní protesty a jí vyjádřený nesouhlas, odůvodněný jejím těhotenstvím, dne 17. 10. 2009 tuto přiměli k tomu, že bude v předmětném bytě na podkladě již podaných inzerátů v různých novinách či na podkladě internetové inzerce, nadále poskytovat sexuální služby formou pohlavních styků či obdobných pohlavních styků zaměřených k pohlavnímu ukojení jiných osob za úplatu podle jimi stanoveného ceníku, kdy polovinu z vydělaných peněz bude odevzdávat jejich osobám, čemuž se z obav ze svého odhalení mladistvá Z. P. podvolila a až do dne 27. 10. 2009 uvedené sexuální služby za úplatu při respektování jí obžalovanými stanovených podmínek poskytovala, kdy obžalovaní tímto způsobem získané finanční prostředky použili jak k úhradě nákladů na jejich vlastní bydlení a vlastních životních potřeb, tak i částečně v případě obžalovaného R. P. k úhradě jeho dluhů,

kdy jednání uvedeného pod body 1) – 3) se oba obžalovaní dopustili nejen ziskuchtivě s motivací bezpracného získání prostředků pro svou vlastní potřebu, ale i s vědomím nebezpečí negativního vlivu svého jednání na další vývoj mladistvých dívek, spočívajícím zejména v tom, že se tyto budou i nadále chovat promiskuitně a povedou parazitní způsob života,

obž. J. H. a obž. R. P.

4)

poté, co přesně nezjištěného dne během podzimních měsíců roku 2008 v H. – Š., na základě ústní dohody pronajal jím užívaný byt obžalovaný J. H. obžalovanému R. P. a jeho přítelkyni K. S., krátce nato se následně všichni jmenovaní dohodli, že v uvedeném bytě bude K. S. poskytovat sexuální služby formou pohlavních styků či obdobných pohlavních styků zaměřených k pohlavnímu ukojení jiných osob za úplatu, a to podle ceníku stanoveného obžalovaným J. H., kdy polovinu z takto vydělaných peněz bude odvádět obžalovanému J. H. pro jeho potřebu a z druhé poloviny pak bude hradit náklady na životní potřeby své a životní potřeby obžalovaného R. P., kdy posléze skutečně po dobu pobytu v uvedeném bytě K. S. uvedené služby nejméně od měsíce listopadu roku 2008 do února 2009 a následně nejméně od měsíce září 2009 do 11. listopadu 2009 za takto stanovených podmínek poskytovala, požadovanou část v přesně nezjištěné výši obžalovanému J. H. odevzdávala a ze zbývajících finančních prostředků pak hradila

životní náklady své i obžalovaného R. P., jakož i jeho dluhy,

5)

v blíže nezjištěných dnech, v době od ledna 2009 nejméně do měsíce srpna 2009 v H. – Š. v bytě, který měl v pronájmu obžalovaný J. H., poté, co se oba obžalovaní společně dohodli na získávání finančních prostředků z poskytování sexuálních služeb najatými ženami a dívkami v uvedených bytových prostorách, a poté, co byli na základě zveřejněné inzerce podané obžalovaným J. H. kontaktováni J. P., coby zájemkyní o poskytování sexuálních služeb za úplatu, této společně objasnili podmínky, za nichž k poskytování těchto služeb v uvedeném bytě dochází, ceník poskytovaných služeb, jakož i skutečnost, že z uvedené vydělané částky je polovina odváděna obžalovanému J. H., a to osobně, případně prostřednictvím obžalovaného R. P., s kterýmižto podmínkami jmenovaná souhlasila, v uvedeném období do bytu docházela a placené sexuální služby za takto stanovených podmínek poskytovala, kdy 50 % tímto způsobem získaných finančních prostředků v přesně nezjištěné celkové výši skutečně poté přenechávala k osobní potřebě v souladu s dohodou obžalovanému J. H.,

obž. J. H.

6)

v přesně nezjištěných dnech měsíce prosince 2008 v H. – Š. v bytě, který měl v pronájmu a který sám inzeroval jako soukromý privát, v němž jsou poskytovány placené sexuální služby, v zájmu získat z poskytování těchto sexuálních služeb najatými ženami a dívkami v uvedených bytových prostorách pro svou potřebu finanční prostředky, na podkladě předchozí dohody a předem stanovených podmínek o výši částky, která mu bude z uvedeného výdělku jmenovanou poskytnuta, opakovaně umožnil přístup do tohoto bytu za účelem poskytování placených sexuálních služeb své bývalé švagrové D. E., která pak skutečně v bytě rozličné sexuální služby formou pohlavních styků či obdobných pohlavních styků zaměřených k pohlavnímu ukojení jiných osob za úplatu poskytovala a z jí takto vydělaných peněz obžalovanému J. H. odevzdala v uvedeném období k jeho potřebě přesně nezjištěnou finanční částku,

7)

v období od měsíce července 2008 do měsíce listopadu 2008 v H. – Š. v bytě, který měl v pronájmu, na podkladě předchozí ústní dohody umožnil ubytování M. V., a to za podmínky, že mu bude jmenovaná hradit nejen měsíční nájem ve výši 7000 Kč, ale rovněž že bude v uvedeném bytě poskytovat různým zájemcům sexuální služby za úplatu, kdy veškerou finanční hotovost, kterou si tímto způsobem vydělá, mu bude v plné výši odevzdávat a on z takto získaných finančních prostředků jí bude zajišťovat toliko stravu a potřebné ošacení, přičemž jmenovaná na uvedené podmínky přistoupila, stanovený nájem ze svých finančních prostředků obžalovanému hradila a rovněž v uvedené době zmíněné sexuální služby na podkladě ceníku, stanoveného obžalovaným J. H., v tomto bytě poskytovala, kdy veškeré finanční prostředky takto získané mu také v celkem nezjištěné výši odevzdávala, a to nejen na úhradu potřeb svých, ale i k úhradě jeho životních nákladů,

8)

v období od března 2009 do června 2009 v H. – Š., v bytě, který měl v pronájmu, na

podkladě předchozí dohody s M. V., umožnil této ubytování v uvedeném bytě, a to za podmínky, že zde bude jmenovaná poskytovat na podkladě jím stanoveného ceníku opět sexuální služby za úplatu, kdy z takto vydělaných peněz mu bude odevzdávat částku odpovídající výši 50 % výdělku, na kteroužto dohodu M. V. přistoupila, po uvedené období sexuální služby v daném místě za úplatu poskytovala a požadovanou část ve výši jedné poloviny z takto vydělaných peněz v celkem nezjištěné výši obžalovanému J. H. pro jeho potřebu odevzdávala,

9)

v období od blíže nezjištěného dne měsíce září 2009 do 11. 11. 2009 v H. – P. v bytě, který užíval se svou přítelkyní E. Š., se s jmenovanou dohodl, že tato bude v uvedeném bytě poskytovat různé sexuální služby formou pohlavních styků či obdobných pohlavních styků zaměřených k pohlavnímu ukojení jiných osob za úplatu, kdy za tímto účelem také sám zveřejnil na internetových stránkách inzerci a stanovil ceník poskytovaných služeb, přičemž na podkladě této dohody skutečně pak jmenovaná E. Š. uvedené sexuální služby v bytě poskytovala a tímto způsobem získané finanční prostředky v celkově neustanovené výši zcela odevzdávala obžalovanému J. H., kdy tyto byly následně použity k úhradě nákladů základních životních potřeb a bydlení nejen jmenované, ale i jeho osoby.

Za toto jednání byl obžalovaný J. H. odsouzen podle § 168 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let. Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému J. H. uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to:

– 1 ks mobilního telefonu Sony Ericsson K 750i – OSCAR

– 1 ks mobilního telefonu Nokia – T-MOBILE

– 1 ks paralyzéru Power Max černé barvy

Podle § 70 odst.1 písm. c) tr. zákoníku byl jmenovanému uložen trest propadnutí věci, nebo jiné majetkové hodnoty, a to finanční hotovosti ve výši 2600 Kč.

Obžalovaný R. P. byl odsouzen podle § 168 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let. Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou.

Tento rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden odvoláními státního zástupce, obžalovaného J. H., obžalovaného R. P. a rovněž matky obžalovaného J. H. – A. K.

Pokud jde o opravný prostředek podaný státním zástupcem, pak v jeho úvodu je konstatováno, že odvolání je podáváno v neprospěch obou obžalovaných, a to do výroku o trestu. Státní zástupce konstatuje, že nemá námitky proti výroku o vině u obou obžalovaných, když se skutkovými zjištěními učiněnými nalézacím soudem lze souhlasit, stejně tak i se závěry užité právní kvalifikace. Naproti tomu odvolatel nesouhlasí se závěry nalézacího soudu stran uloženého trestu oběma obžalovaným, které z důvodů u dovolání podrobně rozvedených pokládá za příliš mírné.

Obžalovaný J. H. podal odvolání proti výše uvedenému rozsudku jednak prostřednictvím svého původního obhájce JUDr. V. a dále pak prostřednictvím svého současného obhájce JUDr. G.

Pokud jde o opravný prostředek, který byl v písemné podobě zpracován JUDr. V., pak v něm obžalovaný uvádí, že jej podává do výroku o vině i trestu napadeného rozsudku. Vytýká nalézacímu soudu mimo jiné, že všechny důkazy, které byly provedeny v tomto trestním řízení, nevyhodnotil řádně a na základě toho nesprávně ustálil skutkový děj a stejně tak dospěl k neadekvátnímu užití právní kvalifikace ve smyslu § 168 odst. 1, 3 tr. zákoníku a § 201 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku. Obžalovaný zdůraznil, že přetrvávají základní pochybnosti o tom, zda mu bylo prokázáno naplnění přímého úmyslu zločinu obchodování s lidmi. Konstatuje v této souvislosti, že v průběhu řízení připustil, že provozoval tzv. „privát“, ve kterém jednotlivé ženy samy provozovaly prostituci. Z této jejich činnosti také kořistil, kdy část získaných peněz mu ženy platily a odváděly, neboť byt byl jeho a on zajišťoval jeho provozní náklady. To byl také v podstatě motiv a cíl jeho jednání – tedy využívat a kořistit z prostituce jiných – jak má na mysli § 204 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný zdůraznil svoji základní námitku v tom směru, že není zřejmé naplnění znaku „obchodování s lidmi“, a to pojmu zlákání a zjednání. Obžalovaný J. H. uvedl, že si je vědom nesprávnosti svého jednání ve vztahu k naplnění přečinu kuplířství, nicméně uvedl, že trvá na tom, že situace žen, které poskytovaly erotické služby byla v podstatě stejná (S., P., E., V., Š.). Tato právní kvalifikace měla být tedy podle něj použita i ve vztahu k bodům 1) – 3) výroku rozsudku. Obžalovaný konstatuje, že odvolací soud by se měl znovu pečlivě zabývat otázkou přiléhavé právní kvalifikace, když podle názoru obžalovaného lze v dané věci jednoznačně dospět toliko k závěru o naplnění skutkové podstaty trestného činu kuplířství podle § 204 odst. 1 tr. zák. účinného do 31. 12. 2009.

V opravném prostředku, který byl zpracován nynějším obhájcem obžalovaného J. H. JUDr. G., uvádí odvolatel, že své odvolání zaměřuje do všech výroků napadeného rozsudku, když má za to, že rozsudek vykazuje vady spočívající v nejasnosti a neúplnosti některých skutkových zjištění, kdy se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, zejména s obhajobou obžalovaných, a své závěry dostatečně neodůvodnil. Podle obžalovaného také nalézací soud po právní stránce nesprávně kvalifikoval jednání, které je mu kladeno za vinu. Konečně podle obžalovaného mu byl napadeným rozsudkem uložen trest odnětí svobody ve výměře, kterou trestní zákon, s ohledem na, podle názoru obžalovaného, nesprávně použitou právní kvalifikaci, neumožňuje.

V pasáži věnované otázce právní kvalifikace uvádí obžalovaný, že závěry Krajského soudu v Ostravě, pokud ten uzavřel, že jednání obžalovaného pod body 1) – 3) naplnilo zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku a trestného činu ohrožování výchovy mládeže podle § 201 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku s tím, že právní úprava obsažená v novém trestním zákoníku účinném od 1.1.2010 je pro pachatele příznivější, jsou mylné. Odvolatel poukázal na to, že jednání pod body 1) – 3) výroku rozsudku se měl dopustit za účinnosti trestního zákona, který ovšem vycházel z principů zcela rozdílných a úprava trestného činu kuplířství v porovnání s trestným činem obchodování s lidmi byla zcela jiná, kdy tato dřívější úprava je pro něj zcela jednoznačně příznivější. V této souvislosti poukázal na to, že objektem trestného činu podle § 168 tr. zákoníku (potažmo podle § 232a tr. zák.) je osobní svoboda v tom nejširším slova smyslu, tedy osobní svoboda rozhodování prakticky ve všech sférách života jednotlivce, o čemž svědčí rovněž systematické zařazení tohoto trestného činu pod hlavu II. díl první trestního zákoníku: trestné činy proti svobodě. Zařazením trestných činů obchodování s lidmi (§ 168) a zbavení osobní svobody (§ 170) do oddílu prvního této hlavy a „okleštěním“ skutkové podstaty trestného činu kuplířství podle § 189 tr. zákoníku oproti předchozí právní úpravě tohoto trestného činu v trestním zákoně splnila Česká republika rovněž mezinárodní závazek vyplývající z mezinárodní úmluvy o otroctví (č. 165/1930 Sb.) i některých dalších úmluv jako např. o širém moři (č. 92/1964 Sb.), o odstranění otroctví, obchodu s otroky a institucí a praktik podobných otroctví, Rámcového rozhodnutí rady Evropské unie ze dne 19.7.2002 o potírání obchodování s lidmi, jakož i z mezinárodních dokumentů o lidských právech. Skutková podstata obchodování s lidmi podle § 168 tr. zákoníku implementuje všechny požadavky těchto mezinárodních

dokumentů, přičemž rozlišuje obchodování s dětmi, osobami mladšími osmnácti let, které je postihováno v každém případě, i když nebylo použito násilí, pohrůžky násilí nebo lsti, ani nedošlo ke zneužití omylu, tísně nebo závislosti osoby, neboť děti jsou bezbrannější než dospěli, a proto u nich hrozí větší nebezpečí, že se stanou obětí obchodu s lidmi, a obchodování s osobami staršími osmnácti let, u nichž se trestní postih váže právě na použití násilí, pohrůžky násilí nebo lsti anebo zneužití omylu, tísně nebo závislosti. Podle obžalovaného se jedná o úpravu, která je speciální k trestnému činu kuplířství podle § 179 tr. zákoníku, které však oproti původní úpravě účinné do 31. 12. 2009 nezahrnuje zjednání, přimění nebo svedení jiného k provozování prostituce (popř. kořistění z prostituce), na osobě mladší osmnácti let (§ 204 odst. 3 písm. c/ tr. zák.) či patnácti let (§ 204 odst. 4 tr. zák.), na což původně právní úprava pomýšlela. Pokud se tedy osoba dopustí po 1. 1. 2010 zjednání, přimění či zlákání dítěte k provozování prostituce, neexistuje již trestněprávní odpovědnost pachatele podle trestného činu kuplířství, ale pouze podle trestného činu obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku. Tím podle obžalovaného zákonodárce reagoval v nové úpravě na problém dřívější právní úpravy, která v podstatě dostatečně nezohlednila implementování výše uvedených mezinárodních smluv do tuzemské právní úpravy, když v novele trestního zákona zákonem č. 537/2004 Sb., která nahradila trestný čin obchodování s lidmi za účelem pohlavního styku novým trestným činem obchodování s lidmi, zůstalo zachováno znění § 204 tr. zák., pokud jde o naplnění této skutkové podstaty proti osobě mladší osmnácti, popř. patnácti let. Podle obžalovaného je tedy otázkou, kde podle původní právní úpravy končí hranice skutkové podstaty trestného činu kuplířství a kde se již bude jednat o trestný čin obchodování s lidmi. Tuto dřívější právní úpravu je ovšem vždy třeba vykládat v pochybnostech ve prospěch osoby, proti níž se trestní řízení vede. Obžalovaný dále argumentuje tím, že obdobně jako u současné trestněprávní úpravy trestného činu obchodování s lidmi byl tento trestný čin dříve zařazen pod trestné činy proti svobodě jednotlivce, jehož objektem byla osobní svoboda v nejširším slova smyslu. Podle této právní úpravy byl člověk vnímán jako „zboží“, se kterým je v rozporu s ústavním pořádkem zaručenými právy zacházeno tak, že byla zcela ignorována jeho práva na svobodné rozhodování a jednání, a to ať již se jednalo o dítě (zde nebylo zapotřebí násilí či pohrůžky násilí) nebo o dospělého, který byl nucen násilím k pohlavnímu styku nebo jiným formám sexuálního obtěžování nebo zneužívání. V rámci kvalifikované skutkové podstaty (odst. 3 písm. d/ tr. zák.) bylo postiženo spáchání takovéhoto činu v úmyslu, aby jiného bylo použito k prostituci. Obžalovaný upozorňuje na to, že v původním trestním zákoně byly však zcela jinak (oproti dnešní právní úpravě) vnímány podmínky pro naplnění skutkové podstaty trestného činu kuplířství (204 tr. zákoníku), zařazeného do hlavy V. – trestné činy hrubě narušující občanské soužití. Objektem trestného činu kuplířství nebyla osobní svoboda v nejširším slova smyslu, nýbrž „pouze“ ochrana mravnosti a svobodného rozhodování člověka v sexuální oblasti, kdy tato právní úprava zohledňovala situace, kdy byl někdo zjednán (uzavření smlouvy či dohody, a to i konkludentní), přiměn či sveden, aniž by s ním bylo zacházeno jako se zbožím. Tato původní skutková podstata podle obžalovaného zohledňovala situace, kdy touto zjednanou, přiměnou, popř. svedenou osobou byla osoba mladší než 18 let (§ 204 odst. 3 písm. c/ tr. zák.) či osoba mladší patnácti let (§ 204 odst. 4 tr. zák.), což již nová úprava nezohledňuje, a proto by podle nové úpravy přicházelo v úvahu použití § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku jako ustanovení speciálního k § 189 tr. zákoníku. Podle obžalovaného J. H. ovšem s ohledem na ustanovení § 2 odst. 1 tr. zákoníku je nutno užít úpravy obsažené v trestním zákoně účinném do 31. 12. 2009, neboť tato je pro pachatele příznivější, a podle původní právní úpravy je proto zapotřebí posoudit jeho jednání (stejně jako jednání obžalovaného R. P.) podle § 204 tr. zák. (byť za užití kvalifikované skutkové podstaty), pokud by v řízení vyšlo najevo, že obžalovaní úmyslně provozovali (kořistili) z prostituce provozované osobou mladší osmnácti let. Podle § 232a odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zák. jako obchodování s lidmi by bylo možno jednání obžalovaných kvalifikovat pouze za situace, kdy by bylo s dětmi zacházeno jako se „zbožím“, tyto byly právě proto, že jsou dětmi, užívány k pohlavnímu styku nebo jiným formám sexuálního obtěžování nebo zneužívání jinými, kdy by tato kvalifikace musela být dostatečně odůvodněna oproti užití pro pachatele příznivější kvalifikace jako trestného činu kuplířství. Podle obžalovaného se jednoznačně v tomto řízení o takovýto případ nejedná. Obžalovaný

má za to, že k posouzení jednání jak jeho, tak spoluobžalovaného R. P. jako trestného činu kuplířství svědčí skutečnost, že svědkyně V., obdobně jako svědkyně P., opakovaně uváděla, že vše dělala dobrovolně. V této souvislosti obžalovaný citoval část výpovědi svědkyně P. z hlavního líčení ze dne 14. 6. 2010. Posledně jmenovaná svědkyně také potvrdila, že sex za peníze poskytovala ještě předtím, než se s obžalovanými seznámila. Stejně tak hovořila o svých sexuálních zkušenostech i svědkyně V., která měla mít poprvé sex přibližně ve 13 letech. Podle obžalovaného J. H. tedy nelze uzavřít, že by jednání jak jeho, tak spoluobžalovaného R. P. mělo být kvalifikováno jako trestný čin obchodování s lidmi, když oba obžalovaní měli zcela ve smyslu § 204 tr. zák. dívky zjednat či svést k provozování prostituce a z jimi provozované prostituce kořistit a dívky si mnohdy samy zajišťovaly své zákazníky – s dívkami tedy nebylo zacházeno jako se „zbožím“. Podle obžalovaného J. H. je také nutno se zabývat otázkou, zda on a spoluobžalovaný R. P. svým jednáním naplnili některou z kvalifikovaných skutkových podstat trestného činu kuplířství podle § 204 tr. zák. Zde obžalovaný poukázal na to, že jak on, tak spoluobžalovaný R. P. popírají své povědomí o tom, že by D. V. bylo méně než 15 let, když poskytovala sexuální služby. Obžalovaný J. H. zdůraznil, že sama svědkyně V. u hlavního líčení dne 15. 6. 2010 uvedla, že od okamžiku, kdy obžalovaní pojali podezření, že jí ještě není 15 let, už žádné klienty neměla, a před tím po ní obžalovaní nikdy občanský průkaz nechtěli. Rovněž se jí také neptali na věk. S ohledem na to podle obžalovaného J. H. odpadá možnost kvalifikovat jeho jednání podle odst. 4 § 204 tr. zák. Obžalovaný také vytýká nalézacímu soudu, že tento neprovedl hodnocení výpovědi svědkyně H., zejména v souvislosti s odlišnou výpovědí svědkyně V., kdy není zřejmé, proč měl soud jedné výpovědi uvěřit a druhé nikoli. Proto jsou závěry soudu co do povědomí obžalovaných o věku svědkyně V. nepřezkoumatelné. Obžalovaný J. H. pokládá za zásadní a opětovnou vadu napadeného rozsudku skutečnost, že se krajský soud řádně nevypořádal jak s jeho obhajobou, tak s obhajobou obžalovaného R. P. co do adekvátnosti užití právní kvalifikace podle § 204 tr. zák. Poukázal na to, že jediné, co krajský soud provedl, je to, že v odůvodnění rozsudku hovoří o tom, že jednání obžalovaných posoudil jako trestný čin podle § 168 tr. zákoníku s tím, že je pro obžalovaného výhodnější užití nového trestního zákoníku. Soud ovšem neuvádí, proč dospěl k tomuto závěru a proč považuje názor obhajoby na kvalifikaci vytýkaného jednání pod body 1) – 3) výroku rozsudku podle § 204 tr. zák. a použití trestního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2009, za nesprávný. Podle obžalovaného se tedy soud opětovně v rozporu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř. řádně nevypořádal s obhajobou obou obžalovaných. V této souvislosti poukázal obžalovaný J. H. na závěry učiněné ve zrušujícím rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, kde odvolací soud uvedl, že nepostačí pouhé paušální odcitování právních vět skutkových podstat jednotlivých trestných činů, nýbrž je zapotřebí konkrétně uvést, jakými důkazy jsou jednotlivé znaky skutkové podstaty prokazovány, a to ve spojení s obecnými ustanoveními o trestní odpovědnosti.

Odvolání obžalovaného R. P. bylo v písemné podobě zpracováno a odůvodněno jeho obhájkyní Mgr. T. Z úvodu tohoto opravného prostředku se podává, že je jím napadán výrok o vině i trestu napadeného rozsudku, neboť podle obžalovaného byl nalézacím soudem nesprávně zjištěn skutkový stav, krajský soud se také nevypořádal s provedenými důkazy v celé souvislosti, když některá jednání pod jednotlivými body výroku rozsudku či části popisu skutkové věty jsou zcela v rozporu s hodnotícími úvahami soudu, které jsou obsaženy v odůvodnění rozsudku. Podle obžalovaného také není správná právní kvalifikace jednání, kterým byl uznán vinným.

Obžalovaný v odvolání kromě jiného také konstatuje, že namítá nesprávnost odsuzujícího výroku a právní kvalifikace jednání uvedeného pod body 1) – 3) výroku rozsudku. Podle jeho názoru v daném případě nelze jeho jednání s ohledem na předchozí minulost poškozených a jejich jistou závadovost, a u poškozené P. také s ohledem na blízké dovršení věku 18 let, bez dalšího posuzovat jako jednání spáchané na dítěti, jehož práva jsou chráněna namísto trestní odpovědností trestného činu kuplířství trestným činem obchodování s lidmi, popř. trestným činem ohrožování výchovy dítěte. Obžalovaný argumentuje tím, že z provedeného dokazování vyplynulo, že poškozené V. a P. ještě před tím, než se dostaly do kontaktu s obžalovanými, se nechovaly jako běžné dítě a jejich rozumový, mravní a citový

vývoj byl již deformován. Obžalovaný R. P. je přesvědčen, že tyto okolnosti dostatečně neodrážejí zájem společnosti na ochraně dítěte, pro který byla zakotvena speciální skutková podstata zločinu obchodování s lidmi nad rámec úpravy trestní odpovědnosti za jednání spočívající v kuplířství. Obžalovaný poukázal na to, že z ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku vyplývá, že trestní odpovědnost může být dána jen v případech „společensky škodlivých". Obžalovaný konstatuje, že netvrdí, že jednání jeho a spoluobžalovaného J. H. nelze mít vůbec za společensky škodlivé. Nicméně je toho názoru, že trestním zákonem předvídaná škodlivost jednání zasahujícího do svobody rozhodování a vývoje dítěte, která se odráží zejména ve vymezení skutkové podstaty obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 tr. zákoníku, nebyla v projednávaném případě obsahově naplněna. Obžalovanému připadá nelogické, aby přísnější trestní odpovědnost jednání vůči dítěti daná potřebou jeho zvýšené ochrany byla vnímána kategoricky a naprosto stejně v případech, kdy rozumový, mravní a citový vývoj osoby ještě není ukončen a jeho dosavadní výchova i chování neodpovídá běžnému standardu, jako v případech, kdy lze již předpokládat nepotřebnost zvýšené ochrany dítěte (s ohledem na brzké dovršení věku 18 let), či vývoj dítěte byl již dříve před kontaktem s obžalovanými deformován. Obžalovaný konstatuje, že je mu známo, že současná právní úprava vychází z formálního pojetí trestného činu, má však za to, že uvedené neznamená, že trestný čin lze chápat jako pouhý popis znaků charakterizujících trestný čin a takto jej aplikovat. Je přesvědčen, že aplikace zásady „ultima ratio" je způsobilá k řešení uvedeného a měla by vést k posouzení trestní odpovědnosti jednání obžalovaných v tomto případě i mimo ustanovení § 168 odst. 1 tr. zákoníku. Podle názoru obžalovaného krajský soud osobnostní prvky poškozených existující do doby před seznámením s obžalovanými nevzal v potaz ani pro účely posouzení viny a právní kvalifikace, ani pro účely úvah o trestu.

Konečně pokud jde o odvolání matky obžalovaného J. H. A. K., pak v něm odvolatelka uvedla, že ani obžalovaný J. H., ani obžalovaný R. P. nespáchali trestný čin obchodování s lidmi. Pokud poškozená V. uvedla, že poskytovala sexuální služby na ulici K., tak to podle odvolatelky nemůže být pravda, neboť ona osobně uvedený byt navštěvovala skoro denně a nikdy tam jmenovanou neviděla. Dále uvedla, že pokud byla předvolána jako svědek a odmítla vypovídat, tak to bylo proto, že byla nervózní a měla strach. Nyní by však ráda řekla soudu to, co píše. Podle jejího názoru je postup nalézacího soudu nesprávný. Podle názoru odvolatelky ani obžalovaný J. H., ani obžalovaný R. P. nejsou žádní násilníci. Odvolatelka uvedla, že ví, že poškozené chodily samy a nikdo je k ničemu nenutil. Pokud by podle názoru odvolatelky soud odvolací přesto dospěl k závěru, že se jedná o obchodování s lidmi, měly by být alespoň zmírněny uložené tresty.

Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací především konstatuje, že všechny shora naznačené opravné prostředky byly podány osobami k jejich podání oprávněnými (§ 246 odst. 1 písm. a/, b/ tr. ř., § 247 odst. 2 tr. ř.). Při podání všech shora naznačených opravných prostředků byla respektována lhůta naznačená v ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř. Rovněž tak lze po přezkoumání obsahu jednotlivých opravných prostředků konstatovat, že tyto splňují náležitosti obsahu odvolání ve smyslu ustanovení § 249 odst. 1 tr. ř. ve znění zák. č. 265/2001 Sb. Z obsahu všech podaných opravných prostředků je zřejmé, do kterých výroků rozsudku jsou zaměřeny.

Odvolací soud tedy z podnětu zmíněných opravných prostředků přezkoumal podle hledisek vyjádřených v ustanovení § 254 odst. 1, odst. 3 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad.

V úvodu následující pasáže odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu je nutno konstatovat, že napadený rozsudek je ve věci již druhým. Poprvé rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 2. 8. 2010, sp. zn. 48 T 3/2010, tak, že na prakticky totožném skutkovém základě jako v nyní přezkoumávaném rozsudku uznal oba obžalované vinnými stejnými trestnými činy jako v nynějším rozsudku a uložil obžalovanému J. H. trest odnětí svobody v trvání 8 roků se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou. Tomuto obžalovanému byl dále uložen trest propadnutí věci ve smyslu §

70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a to ve vztahu ke dvěma mobilním telefonům, paralyzéru a finanční hotovosti. Obžalovanému R. P. byl ve smyslu § 168 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 6 roků, pro jehož výkon byl ve smyslu § 56 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Tento rozsudek byl ovšem na základě odvolání obou obžalovaných a státního zástupce usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 10. 2010, sp. zn. 6 To 83/2010, podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. ř. zrušen a ve smyslu § 259 odst. 1 tr. ř. byla věc vrácena soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí.

Odvolací soud již na tomto místě uvádí, že podle jeho názoru soud prvního stupně v zásadě splnil pokyny, jichž se mu dostalo ve výše naznačeném zrušujícím rozhodnutí odvolacího soudu.

Odvolací soud se nejprve vypořádal s odvolacími námitkami obžalovaných a matky obžalovaného J. H., které směřovaly vůči skutkovým závěrům soudu prvního stupně a neshledal je důvodnými. Pokud se týče otázky právní kvalifikace, pak i do této oblasti byly namířeny odvolací námitky obou obžalovaných, když tito především nesouhlasí s tím, že jejich jednání popsané pod bodem 1) – 3) výroku napadeného rozsudku bylo kvalifikováno jako trestný čin obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, v jednočinném souběhu s trestným činem ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

Podle názoru odvolacího soudu je ovšem zvolená právní kvalifikace správná a námitky, které v tomto směru vznesli obžalovaní, nejsou relevantní.

Obžalovaný J. H. zejména v opravném prostředku zpracovaném jeho současným obhájcem JUDr. G. velmi obsáhle argumentoval v tom smyslu, že podle jeho názoru soud prvního stupně pochybil, pokud jako příznivější právní úpravu zvolil trestní zákoník (zák. č. 40/2009 Sb.), když podle názoru obžalovaného je pro právní kvalifikaci jeho jednání příznivější právní úprava platná a účinná v době spáchání trestné činnosti, tedy trestní zákon ve znění zák. č. 140/1961 Sb. S argumentací, která byla podrobně rozvedena při rekapitulaci opravného prostředku obžalovaného J. H., ovšem odvolací soud nesouhlasí. Poukazuje v této souvislosti na to, že i předchozí právní úprava, tedy trestní zákon ve znění zák. č. 140/1961 Sb., obsahovala ustanovení týkající se obchodování s lidmi, konkrétně ustanovení § 232a tr. zák. Komparací této normy s ustanovením § 168 tr. zákoníku je podle názoru odvolacího soudu nutno dojít k závěru, že obě tato zákonná ustanovení postihují prakticky shodná jednání. Podle přesvědčení odvolacího soudu zásadním pro rozlišení mezi postihováním jednání jako trestného činu obchodování s lidmi a jako trestného činu kuplířství je věk osoby, vůči níž je jednání popsané v konkrétní normě realizováno. Zatímco v případě trestného činu obchodování s lidmi podle § 168 tr. zákoníku musí jít o osobu mladší osmnácti let, neboť zmíněné zákonné ustanovení operuje pojmem dítě (srovnej ustanovení § 126 tr. zákoníku), v případě trestného činu kuplířství, a to ať již ve smyslu § 189 tr. zákoníku či § 204 tr. zák., ve znění zák. č. 140/1961 Sb., se jedná o osobu, která je starší osmnácti let. Právě proto, že i dřívější právní úprava postihovala zákonným ustanovením, které bylo speciální vůči trestnému činu kuplířství, tedy oním trestným činem obchodování s lidmi, jednání, kterého se dopustil pachatel vůči osobě mladší osmnácti let, podle názoru odvolacího soudu není možné akceptovat argumentaci uvedenou v opravném prostředku obžalovaného J. H. v tom směru, že z důvodů, které jmenovaný v opravném prostředku zpracovaném JUDr. G. rozvádí, mělo být jeho jednání popsané pod body 1) – 3) výroku napadeného rozsudku kvalifikováno jako trestný čin kuplířství podle § 204 tr. zák., ve znění zák. č. 140/1961 Sb., neboť to podle argumentace obžalovaného mělo být pro něj příznivější. Je samozřejmě pravdou, že obecně je právní kvalifikace trestným činem kuplířství příznivější než kvalifikace trestným činem obchodování s lidmi (postačí prosté srovnání trestních sazeb). Nicméně jak již odvolací soud výše opakovaně zdůraznil, i právní úprava platná a účinná v době spáchání trestné činnosti popsané pod bodem 1) – 3) výroku napadeného rozsudku, která byla realizována vůči osobám mladším osmnácti let, na které je nutno v duchu nyní platné a účinné právní úpravy nahlížet jako na dítě, postihovala takováto jednání. I v době páchání trestné činnosti popsané v bodech 1) -3) výroku tedy trestní zákon obsahoval

ustanovení, podle něhož bylo možno takovéto jednání postihovat (§ 232a tr. zák.). Není tedy možné akceptovat argumentaci obžalovaného J. H. v tom směru, že jeho jednání mělo být právně kvalifikováno pouze jako trestný čin kuplířství ve smyslu § 204 tr. zák. Podle přesvědčení odvolacího soudu, i pokud by nebylo ustanovení § 168 tr. zákoníku pro pachatele příznivější, než ustanovení § 232a tr. zák., pak by jednání obou obžalovaných, popsané pod body 1) – 3) výroku rozsudku, bylo právně kvalifikováno podle § 232a tr. zákoníku, tedy jako trestný čin obchodování s lidmi, neboť se svého jednání dopustili vůči osobě mladší osmnácti let. Pokud se pak týče srovnání příznivosti ustanovení § 232a tr. zák., ve znění zák. č. 140/1961 Sb., jakožto normy platné a účinné v době spáchání trestné činnosti popsané pod bodem 1) – 3) výroku napadeného rozsudku, a ustanovení § 168 tr. zákoníku, pak odvolací soud souhlasí se závěry vtělenými do příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku stran toho, že příznivější pro pachatele je právní úprava platná a účinná v době rozhodování, tedy kvalifikace podle § 168 tr. zákoníku. Při komparaci trestních sazeb obou zákonných ustanovení je totiž nutno dojít k závěru, že pro obžalované je příznivější ustanovení § 168 tr. zákoníku, a to proto, že na rozdíl od § 232a tr. zák. umožňuje ustanovení § 168 odst. 3 tr. zákoníku vedle trestu odnětí svobody uložit též alternativní trest, konkrétně trest propadnutí majetku. S ohledem na ustálenou právní teorii se v případě, že je možné ukládat vedle trestu odnětí svobody i trest alternativní, pokládá takovýto přístup za pro pachatele příznivější. Proto se odvolací soud ztotožnil s postupem soudu prvního stupně, pokud ten kvalifikoval jednání obou obžalovaných popsané pod bodem 1) – 3) výroku napadeného rozsudku podle právní normy platné a účinné v době rozhodování, tedy podle § 168 tr. zákoníku. Obhájkyní obžalovaného R. P. bylo argumentováno stran výhodnosti v úvahu připadajících právních norem tím, že jednání obžalovaných by mělo být kvalifikováno podle právní úpravy platné a účinné v době spáchání trestné činnosti popsané v bodech 1) – 3) výroku, tedy podle trestního zákona – zák. č. 140/1961 Sb. Obhájkyně toto své přesvědčení opírala o dikci ustanovení § 34 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, podle kterého se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou oběť trestného činu obchodování s lidmi (§ 168 tr. zákoníku) nebo některého trestného činu uvedeného v hlavě III. zvláštní části tohoto zákona o trestných činech proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti byla mladší osmnácti let. Je skutečností, že právní úprava platná a účinná v době spáchání trestného činu popsaného pod bodem 1) – 3) výroku napadeného rozsudku (§ 168 tr. zákoníku), takovouto úpravu neznala. Podle názoru soudu odvolacího ovšem ani tato argumentace relevantní není. V této souvislosti je podle názoru odvolacího soudu nutno stát na stanovisku, které je opřeno o ustálenou soudní praxi, ale i konstantní judikaturu, že totiž pro otázku, kterého souhrnu trestněprávních norem bude použito, je rozhodující, které z těchto různých posouzení je pro pachatele nejmírnější (srovnej kupř. R 73/1951, popř. R 19/1962). Pachatelův skutek se pak posuzuje podle toho práva, jehož použití je pro obviněného nejpříznivější, a přitom se použije ve všech směrech buď jen práva platného v době činu anebo jen práva pozdějšího (viz R 32/1951). Souhrnně řečeno tedy platí zásada, že dřívějšího, nebo naopak některého pozdějšího zákona je třeba užít jako celku. Podle názoru soudu odvolacího právě ona poslední premisa, tedy že dřívějšího nebo pozdějšího práva je třeba užít jako celku, vylučuje argumentaci uplatněnou obhájkyní obžalovaného R. P. stran výhodnosti předchozího práva díky nově implementované překážce pro běh promlčecí doby do ustanovení § 34 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Aplikace této argumentace by totiž v konečném důsledku podle názoru odvolacího soudu znamenala, že by fakticky bylo nutno použít dvou právních úprav. Na jedné straně je totiž, jak již bylo výše uvedeno s ohledem na sankci uvedenou v ustanovení § 168 odst. 3 tr. zákoníku (možnost uložení alternativního trestu propadnutí majetku), zjevně příznivější pro obžalované užití nového práva. Ovšem na straně druhé, při akceptování argumentace obžalovaného R. P. by paradoxně toto nové právo díky nově uvedené překážce pro běh promlčecí doby pro ně příznivější nebylo. Podle názoru odvolacího soudu je nutno vycházet z toho, jaké právo je pro obžalované při řešení této otázky výhodnější jako celek. Výhodnější je podle názoru soudu odvolacího právo platné a účinné v době rozhodování, neboť umožňuje uložení mírnějšího trestu, tedy konkrétně trestu propadnutí majetku, vedle trestu odnětí svobody. Vzhledem k tomu, že jak již bylo výše uvedeno, pro pachatele je pro posouzení příznivosti použité právní úpravy rozhodující celkový výsledek celého trestního řízení, potom je podle názoru odvolacího soudu

příznivější právní úprava nová, která, jak již bylo výše uvedeno, umožňuje uložení mírnějšího trestu, kterým je v daném případě trest propadnutí majetku. Proto se tedy odvolací soud s argumentací, která se objevila v opravném prostředku obžalovaného R. P., tak jak byl tento přednesen jeho obhájkyní u veřejného zasedání, neztotožnil.

Odvolací soud také neakceptoval námitky obou obžalovaných stran toho, že jejich jednání popsané pod bodem 1) – 3) výroku napadeného rozsudku nemělo být kvalifikováno podle § 168 tr. zákoníku, ale podle § 204 tr. zák., tedy jako trestný čin kuplířství, pro prokázanou dobrovolnost jednání jak poškozené V., tak poškozené P. Tato argumentace je podle názoru odvolacího soudu irelevantní, neboť ustanovení § 168 tr. zákoníku (a potažmo i § 232a tr. zák.) nepožaduje žádnou formu násilí, kterou by měl pachatel realizovat vůči osobě, které je užito k pohlavnímu styku a následně k prostituci. Fakt, že poškozená V. a P., ale koneckonců i všechny ostatní poškozené, k provozování sexuálních služeb za úplatu svolily dobrovolně a také takto k této své činnosti přistupovaly, je nutno samozřejmě zohlednit, ale podle názoru odvolacího soudu až při úvahách o druhu a výši ukládaného trestu.

Pokud zejména obžalovaný R. P. dále argumentoval tím, že by z pohledu zásady použití trestního práva jako *ultima ratio* nemělo být jeho jednání popsané pod body 1) – 3) výroku napadeného rozsudku kvalifikováno jako trestný čin obchodování s lidmi, pak s tímto argumentem se odvolací soud také neztotožnil. Odvolací soud si je samozřejmě vědom toho, že jak poškozená V., tak poškozená P. již před tím, než začaly realizovat placené sexuální služby v onom „privátu“ na ulici K., popř. na ulici O. v H., již měly, a to poměrně bohaté, sexuální zkušenosti, a to dokonce i s poskytováním sexuálních služeb za úplatu. Nicméně tato skutečnost podle názoru odvolacího soudu ničeho nemění na vysoké společenské škodlivosti jednání obou obžalovaných, a to z následujících důvodů. Především není možno přehlédnout prokázanou povědomost obou obžalovaných o věku poškozené V., která v době, kdy provozovala sexuální služby za úplatu, z nichž kořistili jak obžalovaný J. H., tak obžalovaný R. P., ještě nedovršila 15 roku věku. V této souvislosti nelze odhlédnout od toho, co uváděla jmenovaná v tom směru, že po ní obžalovaní opakovaně chtěli občanský průkaz, ona jim jej ovšem nemohla ukázat prostě proto, že jej neměla, s tím, že obžalované toto nikterak neodradilo, a i nadále kořistili z prostituce, kterou ona provozovala. Podle názoru soudu odvolacího ona lhostejnost obžalovaných ke skutečnému věku poškozené (o níž navíc sám obžalovaný J. H. prohlásil, že mu připadala strašně mladá a jak uvedl, věděl, že ještě neměla 18 let), svědčí o vysoké míře společenské škodlivosti jejich jednání. Přehlédnout také není možno fakt, že oba obžalovaní se svého jednání dopustili vůči většímu množství poškozených, z nichž dvě ještě nedosáhly věku osmnácti let. Tyto okolnosti, samozřejmě s přihlédnutím k faktu, že jejich jednáním došlo k narušení rozumového a i duševního vývoje osoby, které trestní zákoník označuje jako dítě, tedy osoby mladší 18 let, musí vést k závěru, že jejich jednání je natolik společenský škodlivé, že je nutno je řešit již prostředky trestního práva.

Obžalovaní také namítli, že v jejich jednání, kterého se dopustili vůči poškozeným V. a P., není možné shledávat zákonné znaky „zjednal“ a „zlákal“. Odvolací soud se ani s touto argumentací neztotožňuje. Poukazuje na to, že zjednáním se rozumí uzavření jakékoli smlouvy či dohody, a to i konkludentní, jež směřuje k tomu, aby dítěte, tedy osoby mladší 18 let, bylo užito k účelu popsanému v některém z písm. a) – e) odst. 1 § 168 tr. zákoníku. Musí být tedy dán projev vůle obou stran, a to jak pachatele, tak poškozeného. Podle ustálené právní teorie pak nezáleží na to, zda taková osoba si uvědomuje skutečný smysl takovéto smlouvy nebo dohody, či nikoli. Pachatel však při jejím uzavírání musí směřovat k tomu, aby poškozeného bylo užito způsobem popsaným některým z písm. a) – e) odst. 1 § 168 tr. zákoníku. Podle přesvědčení odvolacího soudu byly v jednání obou obžalovaných veškeré znaky pojmu „zjednal“ jak ve vztahu k poškozené V., tak ve vztahu k poškozené P. naplněny. Je evidentní, že mezi obžalovanými na straně jedné a poškozenými V. a P. na straně druhé byla uzavřena dohoda, ať již více či méně konkludentní, stran toho, že jmenované poškozené budou v

bytech, buď na ulici K. či O., provozovat sexuální služby za úplatu s tím, že obě tyto dívky přistoupily na tuto nabídku obžalovaných a sexuální služby v době uvedené v jednotlivých citovaných bodech výroku napadeného rozsudku realizovaly. Je evidentní, že zde byl dán onen zákonem požadovaný projev vůle provozovat sexuální služby, a to jak ze strany obou obžalovaných, tak ze strany obou poškozených. Je zjevné, že při uzavření oné dohody (která jak již bylo výše uvedeno, může být i konkludentní) úmysl obou obžalovaných směřoval k tomu, aby obě poškozené byly zjednány za účelem pohlavního styku. Pokud jde o pojem „zlákání", pak tím se rozumí získání poškozeného, kupř. lákavými sliby, penězi apod., k pohlavnímu styku nebo jiné formě jejího užití ve smyslu písmene a) – e) odst. 1 § 168 tr. zákoníku. Je zjevné, že i tento znak byl naplněn, neboť obžalovaní zlákali obě poškozené k provozování pohlavního styku za úplatu, tedy prostituce, právě slibem vysokého výdělku. Na naplnění tohoto znaku podle přesvědčení odvolacího soudu ničeho nemění ani fakt, že obě poškozené na tuto nabídku vysokého výdělku přistoupily dobrovolně či snad dokonce o provozování tohoto způsobu výdělku projevily zájem (srovnej zejména výpověď poškozené P.). Pokud pak jde o naplnění kvalifikované skutkové podstaty ustanovení § 168 odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, tedy spáchání činu popsaného v ustanovení § 168 odst. 1 tr. zákoníku v úmyslu, aby jiného bylo užito k prostituci, pak i zákonné znaky tohoto ustanovení byly jednáním obžalovaných naplněny. V této souvislosti je nutno pouze poukázat na definici prostituce, kterou se rozumí z pohledu trestního práva pohlavní styk s jinou osobou nebo osobami za úplatu (srovnej R 22/1995). Je zcela zjevné a soud prvního stupně to naprosto správně vtělil do příslušných skutkových vět napadeného rozsudku, že jak poškozená V., tak poškozená P. poskytovaly pohlavní styk za úplatu, tedy fakticky realizovaly prostituci. Odvolací soud tedy konstatuje, že podle jeho názoru nejsou žádné z námitek, které se objevily v opravných prostředcích obou obžalovaných stran údajného nenaplnění zákonných znaků trestného činu obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, relevantní a naopak z důvodů, které byly výše rozvedeny, má odvolací soud postup soudu prvního stupně, pokud ten takto kvalifikoval jednání obžalovaných popsaných pod body 1) – 3) výroku napadeného rozsudku, za správný.

Soud prvního stupně také a podle názoru odvolacího soudu naprosto správně kvalifikoval jednání obžalovaných popsané pod body 1) – 3) výroku napadeného rozsudku rovněž jako přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Především je v této souvislosti nutno odkázat na ustanovení § 126 tr. zákoníku, v němž je jako dítě definována osoba mladší osmnácti let. Již výše bylo rozvedeno, že jak poškozená V., tak poškozená P. v době, kdy realizovaly na základě zlákání a zjednání ze strany obžalovaných prostituci, byly doposud ve věku dítěte, neboť žádná z nich ještě nedosáhla věku osmnácti let. V souvislosti s touto právní kvalifikací vznesl námitky především obžalovaný R. P., který v opravném prostředku namítl, že z provedeného dokazování vyplynulo, že jak poškozená V., tak poškozená P. se již dříve, než se dostaly do kontaktu s obžalovanými, nechovaly jako běžné děti a jejich rozumový, mravní a citový vývoj byl již deformován. Obžalovaný R. P. zde vyslovuje názor, že tyto okolnosti neodrážejí zájem společnosti na ochraně dítěte, pro který byla vytvořena speciální skutková podstata zločinu obchodování s lidmi, nad rámec úpravy trestní odpovědnosti za jednání spočívající v trestném činu kuplířství. Tato argumentace ovšem neobstojí v konfrontaci s ustálenou soudní praxí a konstantní judikaturou (viz zejména R 65/1999). Podle tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR naplnění znaku skutkové podstaty trestného činu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku nevylučuje skutečnost, že poškozené dítě vedlo sexuální život již před závadným jednáním pachatele vůči němu, a to popř. život nemravný – pro naplnění objektivní stránky tohoto trestného činu totiž postačí, aby jednání pachatele k takové osobě negativní návyky utvrzovalo a posilovalo. Jak již vyjádřil odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 6. 10. 2010, právě k takové situaci došlo v daném případě. Je zcela zjevné, že jednáním obou obžalovaných zaměřeným vůči poškozeným V. a P. došlo k tomu, že u obou jmenovaných poškozených byly negativní návyky, které, a to je nutno přiznat, tyto získaly ještě před tím, než se do kontaktu s obžalovanými dostaly, byly utvrzovány a posilovány. Obě byly utvrzovány v tom, že je vlastně velmi jednoduché, snadné a snad i morálně správné, aby si vydělávaly

finanční prostředky prostitucí, což právě v závislosti na tom, že ani jedna z nich ještě nedosáhla osmnáctého roku věku (a poškozená V. dokonce ani 15 let), nepochybně mělo negativní vliv na jejich mravní vývoj. Podle názoru odvolacího soudu tedy soud prvního stupně postupoval správně, pokud jednání obžalovaných popsané pod body 1) – 3) výroku napadeného rozsudku kvalifikoval rovněž jako přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

Dále se odvolací soud z podnětu všech podaných odvolání zabýval otázkou uložených trestů, a protože ani v tomto směru (z důvodů v rozhodnutí podrobně vyložených) neshledal pochybení, tak podaná odvolání jako nedůvodná zamítl.